

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 764/2016
28.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљене Д.Ј., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката У.М., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 1120/12 од 25.09.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 43/16 од 24.02.2016. године, у седници већа одржаној 28.06.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Д.Ј., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 1120/12 од 25.09.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 43/16 од 24.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 1120/12 од 25.09.2015. године, између осталих, окривљена Д.Ј. оглашена је кривом због извршеног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика за коју јој је суд утврдио казну затвора у трајању од три године и због извршеног кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а. став 1. КЗ за које јој је суд утврдио казну затвора у трајању од осам месеци те је осудио на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест месеци у коју јој је урачунато време проведено у притвору од 13.11.2012. до 18.10.2013. године.

Истом пресудом окривљеној Д.Ј. је изречена мера безбедности одузимање предмета, као у изреци пресуде, на основу члана 246. став 7. у вези члана 87. КЗ, при чему су окривљени обавезани да суду накнаде трошкове кривичног поступка, као у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 43/16 од 24.02.2016. године одбијене су, као неосноване, жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, браниоца

окривљеног Р.Ј. и браниоца окривљене Д.Ј., те потврђена пресуда Вишег суда у Београду К 1120/12 од 25.09.2015. године.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљене Д.Ј., адвокат У.М., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде Кривичног закона, одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП у вези са одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев те да укине другостепену пресуду и предмет врати првостепену суду на поновно суђење или да преиначи другостепену и првостепену пресуду те да окривљену ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљене Д.Ј., адвоката У.М. се указује на битну повреду кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да се пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама ЗКП не може заснивати односно заснива се на изјавама сведока датим пред полицијским органима за које изјаве су сведоци одмах након тог саслушања пред истражним судијом изјавили да су били приморани од стране полиције да дају изјаве те садржине, односно да само потпишу белешку што је противно одредбама старог, али и новог ЗКП.

Врховни касациони суд ове наводе у захтеву оцењује као неосноване. Како је ова битна повреда одредаба кривичног поступка већ истицана у поступку по редовном правном леку, у жалби браниоца окривљене Д.Ј., Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, дате на страни четири другостепене пресуде, као аргументоване, јасне и довољне, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Даље, поднетим захтевом се указује, без нумеричког означавања, на повреду кривичног закона - одредбу члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП наводима да у радњама окривљене Д.Ј. нема бића кривичног дела из члана 246а став 1. Кривичног законика јер је физичкохемијским вештачењем од 14.11.2012. године утврђено да испитани узорак биљне масе има проценат ТХЦ мањи од 0,3% па је јасно да испитана материја не представља опојну дрогу већ влакнасто биље чије држање није забрањено. У том смислу, по ставу одбране закон је погрешно примењен те је окривљена оглашена кривом иако је требало применити одредбу члана 423. ЗКП и окривљену ослободити од оптужбе. Такође, у захтеву се наводи да је у односу на окривљену Д.Ј. погрешно примењено право, односно закон, с'обзиром на то да кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет

опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, као теже дело, обухвата и кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, те је доношењем побијаних правноснажних пресуда повређен закон на штету окривљене Д.Ј.

Међутим, Врховни касациони суд и ове наводе у поднетом захтеву оцењује као неосноване. С`обзиром на то да су идентични наводи, као у захтеву, већ истицани у жалби браниоца окривљене Д.Ј. на првостепену пресуду, Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда као аргументоване и довољне, дате на страни 7 и 8 другостепене пресуде на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.